

Julie Klassen

Az udvarház titka

Romantikus *Regények*

Julie Klassen

Az udvarház
titka

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Secret of Pembroke Park

Copyright © 2014 by Julie Klassen
Originally published in English under the title *The Secret of Pembroke Park*
by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U. S. A.
All rights reserved.

Hungarian translation © Bánki Vera

© General Press Könyvkiadó, 2020

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás. A kiadó minden jogot fenntartott, az írott és az elektronikus sajtóban részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
BÁNKI VERA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 1586-6777
ISBN 978 963 452 357 4

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

Prológus

*Anglia, London
1817. május*

Az asztalnál azzal a férfival ültem szemben, akit mindenki másnál jobban csodáltam, ezért igen elfogódott voltam. Bárcsak nagyobb figyelmet szenteltem volna a külsőmnek! De elhúzódott a megbeszélésem a házvezetőnővel, alig maradt időm arcot mosni és egy sima kontyba feltűzni a hajamat. Egy új estélyi ruhát terveztem felvenni – arany szaténból készült, a felső részén hímzett vörös rózsákkal –, helyette azonban csak az általában viselt, egyszerű, elefántcsontszínű ruhámat kaptam fel. Ezen sokkal kevesebb megkötni- és bekapcsolnivaló volt.

A gyönyörű húgomra néztem, akinek a haját a mama szobalánya göndörítette be és fésülte meg. Louisa azt a smaragd nyakláncot viselte, amelyet én szerettem volna felvenni, de ő kijelentette, hogy remekül illik az új ruhájához.

– Ugyan, Abigail – mondta –, te is tudod, hogy téged nem érdekkel a divat, ne izgasd hát magad. Felveheted a korall-láncomat. Jól áll ahhoz a ruhához, amit mindig viselsz.

Emléztettem magam arra, hogy valóban nem számít, hogyan is nézek ki. Gilbert Scott és én gyerekkorunk óta ismerjük egymást. Pontosan tudja, miként festek púder nélkül, arctisztítás nélkül, pattanásokkal, leeresztett vagy feltűzőtt hajjal, és azt is látta, ha rám fért egy alapos fésülködés. Barátokként, szomszédokként nőttünk fel a kamaszkor furcsa szakaszain át a felnőttkorig. Már régen elmúlt az első benyomások ideje.

De ha így is álltak a dolgok, ez az ő búcsúvendégsége volt. Most látom utoljára, elutazik egy évre. És szerettem volna, ha jó emléket őriz rólam. Ugyanis titkos reményt tápláltam. Talán ha Gilbert hazatér a külföldi tanulmányútjáról, végre megkéri a kezemet.

Scotték ebédlőjében a két család több mint egy órán át kelle-
mes, többfogatós étkezésen vett részt. Az asztal körül meleg, ba-
rátságos társalgás folyt. Nekem azonban alig jutott el a tudatomig,
mit is eszem.

– Hogy megy a folyóirat? – fordultam Gilbert nővérehez.

– Azt hiszem, nagyon jól – mosolygott Susan, aztán a fivérére
pillantott. – Bertie, amíg távol leszel, beszámolót kell írnod az uta-
zásaidról.

– Kitűnő gondolat, szerelmem – mondta Susan férje, és ezzel
megadta a jóváhagyását. – Küldj az írások mellé néhány rajzot is,
és leközzöljük.

Gilbert megrázta a fejét. – Edward, engem teljesen le fognak
kötni a tanulmányaim, de azért nagyon köszönöm. A családban
Susan az író, nem én.

Az asztalfőn megszólalt Gilbert apja. – Fiam, nekünk azért
ír sz majd, ugye? Tudhatod, hogy én... hogy a mama máskülönben
aggódna.

Mrs. Scott szeme jókedvtől csillogott. – Igazad van, kedvesem.
Én biztosan aggódni fogok. Te nem?

– Nos, talán egy kicsit... – Mr. Scott intett a komornyiknak,
hogy töltsse tele a poharát.

A poharam felett összenéztem Gilberttel, és egymásra moso-
lyogtunk.

Mr. Scott az apámhoz fordult. – Ugye, Foster, nem fektetett be
abba a bankba, amiről a mai újságok írnak? Abba, ami valami bajba
jutott.

– De igen. A sógorom az egyik társtulajdonos. Megnyugtató
bennünket, hogy csak kisebb kellemetlenségről van szó. Minden
rendbe fog jönni.

Apám óvatos pillantást vetett rám, és én biztató mosolyt erőlt-
tettem magamra. Nem olyan pillanat volt, amikor pénzügyekről
vitázik az ember. Nem szerettem volna árnyékot vetni Gilbert bú-
csújára.

Az étkezés után a férfiak ott maradtak dohányozni és portóit
iszogatni, a hölgyek pedig átvonultak a szalonba.

Gilbert azonban nem maradt az urakkal, hanem megkért,
hogy menjek vele a könyvtárba.

Ezt meg is tettem, és a szívem minden lépéssel egyre gyorsabban vert.

Közel álltunk egymáshoz, amint a magas könyvtári asztalnál egy klasszikus stílusú templomhomlokzat rajzát néztük. Gilbert ezzel a tervvel elnyerte a Királyi Akadémia ezüstérmét. Aranyérmet nyert egy városházához készített tervével. Az eredményei miatt kapta meg az akadémiai ösztöndíjat, amellyel Itáliába utazhatott, hogy tanulmányozza az ottani építészetet. Olyan büszke voltam rá!

– Végül módosítottam a terven, nagyobb lett a homlokzat – magyarázta nekem. – Ez egy hat oszlop szélességű korinthuszi portikusz, a római Pantheont vettem hozzá alapul. És látod itt a tornyot? A legfelső részét úgy rajzoltam meg, hogy egy miniatűr templomra hasonlítson...

Gilbert lelkesen beszélt, de én most az egyszer nem voltam figyelmes hallgató. Az érdeklődésem középpontjában nem a tervrajz állt, hanem ő maga. Gilbert tekintete a díjnyertes tervrajzra irányult, és én szabadon figyelhettem az arcélét, elidőztem a vonásain. Az álla erőteljesebb volt, mint ahogy eddig véltem, az arccsontját hosszú, divatos oldalszakáll keretezte, az ajka keskeny, de kifejező volt, amikor beszélt. Arra gondoltam, lerajzolhatnám, bár kételkedtem benne, hogy képes volnék híven ábrázolni őt. És milyen kellemes volt az illata! Valamiféle egzotikus arcszesz, gondoltam. És menta.

Amikor előrehajolt, hogy rámutasson a rajz egyik részletére, széles válla, amely olyan elegáns volt az esti öltözetben, az enyémmhez nyomódott. A vékony muszlinruhámon átsütött a teste melege, és én lehunyt szemmel élveztem az érzést.

– És mit gondolsz erről?

– Hm? – Kinyitottam a szemem, bántott, hogy észrevette, nem figyelek rá.

– A templomtoronyról?

Nekem az volt a véleményem, hogy az már egy kicsit sok, de visszafogtam magam. A múltban gyakran kifejezésre juttattam a véleményemet vagy a javaslatomat, de mivel ez a terv már díjat nyert a Királyi Akadémián, ki vagyok én, hogy bíráljam?

– Nagyon szép – mormoltam. Ártatlan, tájékozatlan, nőies

megjegyzés volt. Louisa is mondhatta volna. Gilbert azonban olyan diadalittas volt, hogy ezt láthatóan nem is vette észre.

Hátranéztem, és a nyitott ajtón beláttam Scotték szalonjába. Susan a férjébe karolva állt, anyámmal beszélgettek. A szüleim igencsak különböző életet éltek; apám a klubjával és a befektetéseivel foglalkozott, anyám vendégségekbe járt, jótékonykodott, és férjet keresett Louisának. Nem, én nem vágytam olyan házasságra, mint amilyen a szüleimé volt. De Susan élete – aki együtt dolgozott azzal, akit szeretett –, igen, az eszményinek tűnt a szememben.

Ilyen reménnyel néztem fel Gilbertre. Ő is a testvérére pillantott, aki nemrég ment férjhez. Egy másodpercre összekapcsolódott a tekintetünk, aztán lesütötte a szemét, az ádámcsutkája táncolt, az ujjjaival szórakozottan gyűrögte a papírtekercs sarkát.

Észrevettem ideges habozását, és a szívem egyre erősebben dobogott. Eljött a pillanat? Megkéri a kezemet?

– Abby, ugye tudod, milyen sokat jelentesz nekem? – kezdte Gilbert. – És úgy érzem, te arra vársz, hogy én...

A hangja elhalt, nagyot nyelt. Talán belelátott nagyravágyó gondolataimba?

– Nem, nem, én nem számítok semmire – nyugtattam meg, és magamban hozzátettem. *Még nem.*

Bólintott, de nem nézett a szemembe.

– Mi ketten régóta barátok vagyunk, de tudnod kell, hogy én... Figyelembe véve mindazokat a lehetőségeket, amelyek az eljövendő esztendőben, amit távol töltök, felbukkanhatnak, azt hiszem, egyikünknek sem kellene ígéretekkel megbéklyóznia magát.

– Ó! – pislogtam, és a gyomrom elnehezedett. Talán csak engem akar védelmezni, mondtam magamnak. Kétségkívül a szíven viseli a sorsomat. Mosolyt erőltettem magamra. – Igen, Gilbert, tökéletesen igazad van. Nagyon gyakorlatias vagy.

Gilbert anyja belépett a könyvtárba.

– Gondoltam, hogy itt talállak benneteket – mondta. – Gyertek át, most szolgálják fel a kávé, és apádnak igencsak szüksége van rá. – Mrs. Scott megveregette a fia karját. – Annyira büszke rád...! De nagyon sajnálja, hogy elutazol.

Én is, gondoltam.

Később, amikor az est a végéhez közeledett, és a szüleim köszönetet mondtak Mr. és Mrs. Scottnak a vacsoráért, megkerestem Gilbertet, azt reméltem, hogy négyszemközt tudunk elbúcsúzni egymástól. Az előtérben találtam rá, ahol elbújt, a húgom társaságában.

Összeszorult szívvel láttam, hogy Louisa átad valamit Gilbertnek.

– Erről majd az eszedbe fogok jutni – mondta a húgom.

Gilbert az irattárcájába rejtette azt a valamit, amelyet aztán a zsebébe dugott, és közben le sem vette a tekintetét a testvérem bájos arcáról. Majd mosolyogva megszorította Louisa kezét.

Szédültem. Megfordultam, nem akartam hallani Gilbert válaszát.

Mit adhatott neki Louisa? Egy miniatúrát? A kedves szemét ábrázoló kis képet? Egy hajfürtjét gyűrűbe foglalva? Gilbert semmit sem húzott az ujjára, csak a tárcájába tette az ajándékot. Biztosan nem is volt semmi jelentős, semmi, ami udvarlásra vagy eljegyzésre utalt volna. Még ha Louisa iskoláslány-érzelmeket is táplált volna a szomszédunk iránt, az még nem jelenti, hogy Gilbert viszonozza az érzelmeit. Bizonyára csak udvarias volt, és nem akarta visszautasítani az ajándékot, bármi volt is az.

Még ha így is álltak a dolgok, csak annyit tehettem, hogy igyekeztem a megszokott módon mosolyogni, amikor később mindenki a kapunál gyülekezett, hogy istenhozzádot mondjon Gilbertnek, sikert és biztonságos utazást kívánva neki.

Gilbert megfogta a kezem, a régi testvéri gyengédség visszatért a tekintetébe.

– Abby! Tudom, hogy te nem fogsz elfelejteni engem. Én sohasem felejtelek el. Apádtól engedélyt kaptam, hogy levelezhessek veled és a húgoddal. Írsz majd nekem?

– Ha szeretnéd.

Melegen megszorította a kezem, aztán megfordult, kezét fogott az apámmal, és anyám elpirult, amikor csókot nyomott az arcára. Habozott, amikor Louisához ért, aki illedelmesen lehajtotta a fejét. Gilbert meghajolt.

– Miss Louisa! – mondta.

A húgom felnézett rá a hosszú szempillái alól, és én észrevet-

tem az árulkodó szikrát a tekintetében, még ha senki más nem is figyelt fel rá.

Mikor változhattak meg a dolgok kettejük között? – kérdeztem magamban. Louisa mindig is az idegesítő kistestvér volt, akit vagy ugratni lehetett, vagy elkerülni. Valaki, akinek meg lehetett huzigálni a copfját, amikor a haja nem képezett még szerelmi ajándékot.

Eddig azt akartam, hogy az év, amelyet Gilbert távol tölt, gyorsan múltjon el. Most már nem voltam ebben olyan biztos.

Korábban várakozva tekintettem a hazatérése utáni életemre – egy olyan életre, amelyben ő jelentős szerepet fog játszani.

A jövő azonban hirtelen már nem tűnt olyan biztosnak.

Első fejezet

*Tíz hónappal később
1818. március*

Az ékszeres doboz ott hevert kettejük között az íróasztalon, nyitva, a sötétzöld smaragdok csak úgy csillogtak a fekete bársonybélésen. A nyakék és a hozzá tartozó karkötő apai ágon öröklődött, az anyai ágon nem voltak örökül hagyható ékkövek. És hamarosan a család egyik ágának sem lesz semmije.

Az apja lecsapta a doboz fedelét, Abigail összerezsent, mintha pofon vágták volna.

– Köszönj el a családi ékszerektől! – mondta az apja. – Azt hiszem, ezeket is el kell adnom, a házzal együtt.

Abigail ott állt az apja íróasztala előtt, és összekulcsolta a kezét. – Ne, papa, az ékszereket ne! Kell lenni valami más útnak...

Csaknem egy év telt el Gilbert távozása óta, és Abigail betöltötte a huszonharmadik életévét is. Amikor bizonytalan jövőt jósolt magának a fiatalember elutazásakor, pontosabban jósolta meg a jövőt, mintsem feltételezte volna.

Mire is gondolt? Csak mert el tudott igazgatni egy nagy házat, népes személyzettel, nem jelentette, hogy ért a befektetésekhez is! Ahhoz a típushoz tartozott, amely általában gondosan megfontolja a dolgokat, a cselekvés előtt mindig alaposan vizsgálódik, akár egy új varrónő kiválasztásáról, akár egy új szobalány felvételéről van szó. Abigail volt a gyakorlatias lány, ő állt a háztartás mögött, és már régóta büszkén gondolt magára észszerű, megbízható döntéseiért. Az anyja éppen ezért nagyrészt rábízta a háztartás irányítását. Még az apja is meghallgatta a véleményét.

Most azonban pénzügyi összeomlással néztek szembe – és ez Abigail hibája volt. Alig egy évvel korábban arra biztatta az apját, hogy fektessen be Vincent bácsi új bankjába. Az anyja testvére volt

Abigail egyetlen nagybátyja, akit nagyon szeretett. Sármos, lelkes, örökké derülátó emberként ismerte mindenki. Ő és a partnerei, Mr. Austen és Mr. Gray két vidéki bank tulajdonosai voltak, és szerettek volna egy harmadikat is nyitni. Vincent bácsi arra kérte az apját, hogy vállaljon kezességet, és az apja, Abigail biztatására, így is tett.

A bankok eleinte sikeresen működtek. A partnerek azonban túlzó, nem megfontolt kölcsönöket nyújtottak, időnként egymásnak is. Eladták az egyik bankot, és igyekeztek a felszínen tartani a másik kettőt. Az új bank novemberben leállt, és egy héttel ezelőtt az eredeti bank is tönkrement, és a partnerek csődöt jelentettek.

Abigail ezt még most is alig tudta elhinni. A nagybátyja annyira biztos volt benne, hogy a bankok felvirágoznak, és ezt elhitette az unokahúgával is.

Az apja az íróasztalánál ülve félretette az ékszeres dobozt, és az ujsa végigfutott az üzleti kimutatásokon.

Abigail várta az ítéletet, a tenyere nyirkos volt, és hevesen kapálta a szíve.

– Mennyire rossz a helyzet? – kérdezte, a kezét tördelve.

– Rossz. Nem vagyunk nincstelenek, te és Louisa megkaphatjátok a hozományotokat. De a tőkém oroszlánrésze elveszett, a kamattal együtt.

Abigail gyomra összerándult.

– Újra csak azt tudom mondani, papa, mennyire sajnálom. Őszintén. Valóban azt gondoltam, Vincent bácsi és a társai sikeresek lesznek.

Az apja elcsigázottan végighúzta a kezét a sovány, jóképű arcán.

– Nem lett volna szabad rátok hallgatnom. A múltban már tanúja voltam, hogy Vincent egyéb vállalkozásai csődbe mentek. De neked mindig a helyén volt a fejed, Abigail. Arra gondoltam, megbízhatok az ítéletedben. Nem, nem azt akarom mondani, hogy ez az egész a te hibád. Magamat is vádolom. És persze Vincentet.

Látva, hogy az apja mennyire kétségbeesett, és mennyire csalódott benne és az életben, a büntudat és a sajnálat szinte megbetegítette Abigailt. Vincent bácsi a társait kárhoztatta, meg a kockázatos hiteleiket. Végül is, akárki is volt a felelős, Charles Foster kezességet vállalt. Nem ő volt az egyetlen, aki pénzt veszített a bankok csődjével, de ő veszítette a legtöbbet.

Az apja megrázta a fejét, és keserűen elhúzta a száját.

– Még nem tudom, hogyan mondom meg Louisának, hogy nem vehet részt a báli szezonban. Az anyjával nagyon lelkesen készültek rá.

Abigail egyetértően bólintott. A londoni szezon közismerten a legjobb vadászmező volt, ahol gazdag férjre lehetett akadni. Abigail abban reménykedett, hogy ha Louisa annyira részt akar venni a szezon eseményein, az azt jelenti, hogy már nem vár Gilbert Scottra. Ha Louisa és Gilbert között volt is valami megállapodás, akkor a húga gondosan megőrizte a titkát az anyja előtt, aki elszánta magát arra, hogy a kisebbik lányának látványos szezont szervez. A tizenkilenc éves Louisa szépsége teljében volt – vagy legalábbis az anyja ezt hirdette, és tartotta magát ahhoz, hogy eljött a megfelelő idő, hogy Louisa előnyös házasságot kössön.

Abigail apja a vesztes sóhajával dőlt hátra a székében. – Ha legalább a házat nem kellene eladnunk! De akármennyire is szeretjük mind, túl nagy és túl költséges. Feltételezem, ez az ára annak, hogy olyan divatos.

És akkor arról még szó sem esett, milyen sokba is kerül fenntartani a Grosvenor Square-hez illő életstílust. Úgy kellett viselkedniük, mintha nemesek lettek volna, pedig csak úri család voltak, rang és föld nélkül. Úriemberként az apjának sohasem kellett dolgoznia. A család a Foster-örökség kamataiból élt. Mr. Foster bölcsen fektette be a pénzt – egészen mostanáig.

Abigail fülében ott csengtek Gilbert szavai, hogy „egyiküknek sem kellene ígéretekkel megbéklyóznia magát”, és hirtelen kiegyenesedett. – Igen, papa, el kell adni a házat, de a családi ékszereket nem szabad. Addig nem, amíg van valamilyen más megoldás...

Nem sokkal később az apja megkérte a feleségét és Louisát, hogy csatlakozzanak hozzájuk a dolgozószobában, és megpróbálta elmagyarázni a helyzetet. Abigail észrevette, hogy az apja semmilyen felelősséget nem hárít rá, de már attól nyomorúságosan érezte magát, hogy részben felelősnek tartotta őt a nehéz helyzetük miatt.

– El kell adnunk a házunkat? – szólalt meg Anne Foster, amikor a férje befejezte.

– Tudod, mama, ez talán nem is lenne olyan rossz – vetette közbe Louisa. – A Grosvenor Square már nem annyira divatos környék, mint amilyen volt. A Curzon Streeten láttam néhány csinos házat, azok nagyon is megfelelnének.

– Curzon Street? – ismételte meg Mr. Foster. – Drágám, az lehetetlen!

– Azt hiszem, bölcsebb lesz valahol máshol meghúzni magunkat – tette hozzá Abigail. – Egy kisebb városban vagy esetleg vidéken, ahol nem olyan nagy az elvárás, hogy egy seregnyi szolgát tartsunk, nagy vacsorákat adjunk, és a legutolsó divat szerint öltözzünk.

– Vidéken? – Louisa elfintorította csinos arcocskáját, mintha egeret talált volna a levesében. – Hacsak nem egy nagy vidéki birtokról beszélsz, ahol vendégségeket lehet adni, rókavadászatokat rendezni, sövényből labirintust kialakítani...

– Nem, Louisa, sajnálom. Nem. Valami kisebbre kell gondolkunk.

– Ó, miért kellett ennek megtörténnie? – sóhajtott fel Mrs. Foster. – És mi lesz Louisa báli szezonjával? A hozományával. Minden elveszett? A kisebbik lányunknak nincs semmi esélye?

– Ezt nem mondtam. Louisának részt kell vennie a szezonban. – Az apjuk zavartan pillantott Abigailre, aztán gyorsan elfordította a fejét. – Elegendő pénzt kell elővarázsolni Louisa ruháira és egyebekre. Remélem, Bess néni megengedi, hogy pár hónapig nála lakjunk.

– Persze hogy megengedi. De... nem értem. Azt hittem, azt mondod, nincs elég pénzünk.

Az apjuk újra Abigailre pillantott, és belefogott: – Abigail nagyon kedvesen...

A lány azonban félbeszakította. – Segítettem a papának kitálni, hogyan takarékoskodhatnánk. Félretettünk valamit a... nehezebb napokra. És van pár dolog, amit eladhatunk...

– De nem apátok smaragdrait!

– Nem, a smaragdokat nem – bólintott Abigail.

– Rendben van – helyeselt az anyja. – Hiszen te is viselted őket, így Louisának is meg kell adnunk rá a lehetőséget.

Abigail megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy az anyja nem tette hozzá: *neki talán több szerencsét hoz, mint neked*, vagy valami hasonlót.

Abigail mosolyt erőltetett magára. – Összekaparunk majd anynyit, hogy Louisa báli szezonja gyönyörű legyen. Olyan, amelyet megérdemel.

Az anyja egy pillanatra úgy bámult rá, mintha valamiféle idegen nyelven beszélne. Abigail attól tartott, hogy többet akar tudni arról, honnan lesz pénz, és talán még azt is javasolja, hogy használják fel kiegészítésként Abigail hozományát, mivel a lánynak arra úgysem lesz szüksége. Egy dolog volt felajánlani azt a pénzt csendben, a saját akaratából – ahogyan Abigail már megtette titokban az apjának –, de egészen más volt, és igazán megalázó, ha a szemébe vágják, hogy a hozomány az ő esetében már csak pocskolás volna.

– Ahogyan lennie is kell. – Az anyja végül megenyhülve csak ennyit mondott. Megszorította Louisa kezét. – Látod, drágám, mégis részt vehetsz a szezonban! Mit mondtam neked? Ebben az évben találkozni fogsz a legcsinosabb, a legjobb összeköttetésekkel rendelkező és leggazdagabb ifjakkal. Én aztán tudom!

Mialatt Mrs. Foster és Louisa ruhapróbára ment, Abigail hozzáfogott, hogy segítsen csalódott és rosszkedvű apjának valamilyen elérhető árú lakhelyet találni.

Abigail felvette a kapcsolatot egy ingatlanügynökséggel, és érdeklődött valami elfogadható lakás után. Nem hallott azonban olyan házról, amely megfelelt volna az anyja igényeinek, aki kényelmes, tágas lakásra vágyott, és Abigail elővigyázatosságának is. Több házat is visszautasított, amelyek túl nagyok voltak a jövedelmükhöz képest.

Egy délután a házakkal kapcsolatos levelek között Abigail római bélyegzővel ellátott levelet talált Gilbert Scott-tól. A szíve boldon módra ugrott egyet, mint mindig, amikor meglátta a saját nevét a férfi szép kézírásával. A megelőző hónapokban Gilbert írt neki és Louisának is. A lány mindig figyelmesen elolvasta a barátja beszámolóját a tanulmányairól és Itália építészetéről – gyakran vázlatok is szerepeltek a levelek margóján –, és kötelességtudóan válaszolt is neki. Azt nem tudta, Louisának mit írt Gilbert. Abigail attól tartott, hogy azok a levelek romantikusabb természetűek voltak, de reménykedett benne, hogy téved.

Bement a hálósobájába, hogy egyedül legyen, amikor elolvasa a férfi levelét.

Kedves Abbym!

Üdvözöllek, öreg barátnőm! Milyen az élet Londonban? Képzelem, unatkozol nélkülem, senki sem csúfolódik veled, senki sem cipel végig a városon, hogy megnézzétek a Szent Pált vagy a Betlehem-kórház építkezését, vagy hogy meghallgassatok egy-két előadást. Itália lenyűgöző, nagyon tetszene neked. Nem akarlak azonban elhalmozni ebben a levélben részletekkel, nehogy féltékeny legyél, és nem szeretném megkockáztatni, hogy ne válaszolj.

Abby, te nagyon jó voltál, és válaszoltál a leveleimre. Többre értékelem ezt, mint képzelnéd. Bár nagyon élvezem Itáliát és a tanulmányaimat, nem szégyellem bevallani neked – mert te olyan jól ismeresz engem –, hogy időnként igen magányosnak érzem magam. Mennyire szeretnék veled sétálni a Piazza Venezián és megmutatni neked a Forum Romanumot!

Már egy ideje nem hallottam semmit Louisa felől. Amikor elkezdtem az utazásomat, ő is rendszeresen válaszolt a leveleimre, akárcsak te. Az utóbbi időben azonban elapadtak a levelei. Remélem, jó egészségnek örvend, akárcsak te és a szüleitek is. Talán valamivel megbántottam őt. Ha így történt, nem szándékosan tettem. Kérlek, ezt mondd meg neki. Bárcsak minden nő olyan megbocsátó és jó természetű volna, mint te, Abby!

Az utolsó leveledben azt kérdezted, melyik épületet csodálom itt a legjobban. Nekem úgy tűnik, mindennap talállok egy új kedvencet. Erről jut eszembe, be kell fejeznem a levelet, mert hamarosan indulunk Firenzébe, hogy megnézzük a Santa Maria del Fiore bazilikát. Talán ott egy új kedvencre bukkanok majd.

Szeretettel:

Gilbert

Abigail összehajtogatta a levelet, és egy pillanatig a mellkasához szoritotta. Maga elé képzelte Gilbert szép, komoly arcát, amint a levelet írja. Az ujjai tintásak, a nyelve hegyét szokása szerint ki-

csit kidugja, mint amikor nagyon összpontosít valamire. Aztán elképzelte, hogy kart karba öltve sétálnak Róma utcáin...

– Miért mosolyogsz? – kérdezte Louisa, aki megállt Abigail hálószobájának az ajtajában.

– Csak levelet kaptam Gilberttől.

– És most mi mondanivalója volt? Képelem, jó hosszú leírásokat adott oszlopkokról és kupolákról.

– Elolvashatod, ha akarod. – Abigail odanyújtotta a levelet, így mutatva, hogy nincs rejtegetnivalója. Remélte, hogy Louisa viszonozni fogja a gesztust. Nem mintha a húga valaha is jelét adta volna annak, hogy féltékeny a nővére.

Louisa egy kézmozdulattal elhárította a felkínált lehetőséget. – Talán majd később.

– Azt kérdezi, miért nem írtál neki az utóbbi időben – tette hozzá Abigail. – Attól tart, hogy esetleg megbántott téged.

Louisa könnyedén megvonta a vállát. – Semmi ilyesmiről nincs szó. Egyszerűen csak sok a dolgom, meghívásoknak teszek eleget, ruhapróbákra járok meg ilyesmi. És most, hogy elmúlt hűsvét, és elkezdődött a szezon... Nos, bizonyára emlékszel rá, hogy megy ez. Minden este sokáig fennmaradni, délelőttönként aludni és délutánonként látogatásokat tenni...

Abigail eddig nem mondta el Louisának, hogy tanúja volt, amikor Gilberttel kettesben maradtak, és azt sem kérdezte meg, mit adott a fiatalembernek búcsúajándéknak. Talán eljött az idő, hogy beszéljen erről.

– Louisa, tudom, hogy adtál valamit Gilbertnek az elutazása előtt. Ez titok, vagy...?

A húga meglepődve pislogott. – Erről Gilbert írt neked? Én... egy hajfürtömet adtam neki. Ugye nem bánod? Hiszen te mindig azt hangoztatod, hogy Gilbert és te csak barátok vagytok.

Ezt mondta volna? Abigail nagyot nyelt. – Igen, jó barátok vagyunk.

Gilbert elkérte Louisa egy hajfürtjét? Talán most egy gyűrűbe foglalva viseli is? A gondolattól összerándult a lány a gyomra, de nem akart rákérdezni. Nem volt benne biztos, hogy tudni szeretné a választ.

Ehelyett jó nővérként tanácsot adott a húgának. – Neveletlen-

ség, ha nem válaszolunk azonnal a levelekre, Louisa. Biztosan találás időt arra, hogy írj neki pár sort. Nyugtasd meg, hogy jól vagy, és hogy még mindig a... barátja vagy.

Louisa beleroskadt egy karosszékbe, egyedül a nővére jelenlétében nem törődött a megfelelő testtartással. – Jó, rendben van.

Aztán bájosan Abigailre mosolygott, csúfolódó fény gyúlt a szép szemében. – Esetleg megírnád ezt neki helyettem, amikor megvázolod a levelét? Tudom, hogy már a holnapi postával írsz neki.

Hamarosan érkezni kezdtek az ajánlatok a házukra. A legtöbbet az ígérte, aki szerette volna a bútorok többségét is megvenni a házzal együtt. Jó érzés volt ilyen előnyös ajánlatot kapni, de miután az apja kifizeti a kötelezettségeit, még így is csak kevés pénz maradna egy új lakás megvásárlására. Bár Abigail fáradhatatlanul buzgólkodott, már kezdett kétségbeesni, hogy talál-e valaha megfelelő otthont.

Április elején Abigail éppen a házvezetőnővel beszélte meg, hogy szerényebb ételsorokat állítson össze, és vezessen be egyéb takarékosági intézkedéseket is, amikor egy inas jött érte.

– Az édesapja kéri a kisasszonyt, hogy csatlakozzon hozzá a dolgozószobában – mondta.

– Igen? Azt hittem, látogató van nála.

– Így is van. – A szolga meghajolt, és további magyarázat nélkül kihátrált.

Abigail köszönetet mondott a házvezetőnőnek, majd a dolgozószobához ment, és belépett.

Az apja az íróasztalánál ült. Az egyik oldalon, az ablak előtt egy feketébe öltözött férfi állt.

A lány bizonytalan pillantást vetett a vendégre.

– Hívatnál, apám? – kérdezte.

– Ami azt illeti, ez az úr kérte, hogy hívjalak ide – mutatott Mr. Foster a látogatóra. A férfi Abigail megítélése szerint hatvan körül járhatott. Nem volt magas, de előkelő benyomást keltett fekete szalonkabátjában, sötétszürke mellényében. Az inge magas, fehér gallérja figyelemre méltó arcot keretezett: mélyen ülő szem, fekete szemöldök, mint a denevér szárnya. Az egyenes orr mindkét oldalától mély ránc húzódott a szája sarkáig. Kis bajsza volt, és

Van Dyke-stílusú hegyes szakálla. Az arca borotvált. A fekete hajába és szakállába ezüst szálak keveredtek. Abigail különösen a szemére fagyelt fel. Éber és számító szem. Sokat tudó és ítélkező.

Abigail biztos volt benne, hogy sohasem látta korábban ezt a férfit. Bizonyára emlékezett volna rá. Akkor meg miért kérte, hogy legyen jelen a megbeszélésen?

– Találkoztunk már, uram? – kérdezte.

– Nem, kisasszony, nem volt részem ebben az örömben – felelte a férfi, és láthatóan most sem okozott neki örömet a találkozás.

Az apja kissé megkésve elvégezte a bemutatásokat. – Az idősebbik lányom, Miss Abigail Foster. Abigail, az úr Mr. Arbeau, ügyvéd.

A lány gyomra összeszorult. Vincent bácsi csődbe jutott bankja miatt még további gondja is támadt az apjának? Azért jött az ügyvéd, hogy bejelentse, még több pénzzel tartoznak? Abigail ökölbe szorította a kezét. Már eddig is túl sokat veszítettek.

Mr. Arbeau mereven meghajolt, majd felegyenesedett, és a háta mögött összefonta a kezét. Gyászos eleganciája ellenére félelmetes volt a megjelenése.

Elnézett Abigail apja feje felett, és beszélni kezdett:

– Mr. Foster, úgy tudom, pénzügyi válságba jutott, és ezekben az időkben nem jönne rosszul önnek egy alacsony költségű kényelmes otthonra vonatkozó ajánlat.

Mr. Foster arca elborult. – Nem örülök, ha idegenek vitatják meg a magánügyeimet, Mr. Arbeau.

– Akkor, uram, azt tanácsolom, ne olvassa az újságokat. – A férfi finom kézmozdulatot tett, és Abigail észrevett a kisujján egy aranygyűrűt. – Igen, igen. Ön büszke ember, megértem. Remélem, annyira azért nem büszke, és legalább megvizsgálja az ajánlatot, amit be szeretnék mutatni.

– Miféle ajánlatról van szó? – kérdezte Abigail apja összehúzott szemmel. – Gondolom, van egy kényelmes háza, amit bérbe kíván adni.

– Nem, nekem nincs. De az egyik ügyfelemnek van egy régi udvarháza, és arra utasított, hogy azt kínáljam fel önnek, igencsak kedvező feltételekkel.

– És kicsoda az ügyfele? – kérdezte Mr. Foster.

A férfi összeszorította a száját. – Az ön egyik távoli rokonáról

van szó, egy Nyugat-Berkshire-be való, jelentős, birtokos család tagjáról. Ennyit szabad csak mondanom.

– Ha egy rokonomról van szó, miért ez a titokzatosság?

A férfi állta Foster pillantását, de nem válaszolt.

Abigail apja elgondolkozva nézett fel. – Vannak Berkshire-ben kapcsolataim, ha jól meggondolom. Megtudhatom, hol fekszik a birtok, vagy azt, hogy hívják?

– Pembroke Park. Két o-val kell írni.

– Ó! – Mr. Foster szeme felcsillant. – Anyai nagyanyám egy Pembroke volt.

Az ügyvéd rezzenéstelenül nézte Mr. Fostert, de nem erősítette meg és nem is cáfolta a kapcsolatot.

– Kérem, értse meg, ön nem öröklí meg az említett épületet, mert élnek önnél közelebbi rokonok is, és a végrendelet még bírósági megerősítésre vár bizonyos tulajdonjogi viták miatt – mondta ehelyett Mr. Arbeau. – A birtok jelenlegi tulajdonosa máshol él, de szeretné, ha laknának a házában, és, ha lehetséges, rászoruló rokonai.

– Értem... – Abigail látta, hogy az apja összeilleszti a két kezét, és érezte, hogy zakatolnak a gondolatai: vegye hízelgésnek az ajánlatot, vagy sértődjön meg, hogy rászoruló rokonnak tartják.

– A ház kétszintes, öt hálósobával – folytatta Mr. Arbeau. – A tető alatt vannak a személyzeti szobák, az alagsorban a konyha. Van templom, istálló, melléképületek. A ház körül négyhektáros park terül el, halastó, gyümölcsös, kertek, bár ezeket évek óta nem művelték meg.

– De egy ilyen nagy birtok, attól tartok, meghaladja a... szükségleteinket – szólalt meg Abigail.

A férfi egy kártyát vett elő a belső zsebéből, amelyen egy szám szerepelt. Odaadta Mr. Fosternek, aki továbbadta Abigailnek. A lány meglepődve vonta fel a szemöldökét. Kíváncsian megfordította a kártyát. A másik oldal megmutatta, hogy egyszerű névjegyről van szó, rajta a *Henri Arbeau, ügyvéd* szavakkal.

– Ez valóban nemes lelkű és nem mindennapi kedvező ajánlat – ismerte el Abigail. – Attól tartok azonban, hogy a lehetőségeink nem teszik lehetővé egy ilyen hely és a szükséges személyzet fenntartását.

Az ügyvéd figyelmesen nézte Abigailt, és neki címezte a választ is.

– Ügyfelemnek igaza volt, amikor azt kívánta, hogy ön is legyen jelen a megbeszélésen, Miss Foster. – A zsebéből egy másik papírdarabot húzott elő. – Felhatalmazást kaptam, hogy felvegyem és fizessem az alapvetően szükséges személyzetet, bár a felhatalmazás nem vonatkozik francia szakácsokra vagy egy sereg libériás inasra. – A listára pillantott. – Önök kapnak egy szakács-házvezetőnőt, egy konyhalányt, egy inast és két szobalányt. A személyes szolgálatra rendelt személyzetről – személyi inas, komorna – önöknek kell gondoskodniuk. Remélem, ezt kielégítőnek találják.

Abigail már kinyitotta a száját, hogy hangot adjon valamilyen hitetlenkedő megjegyzésnek, de Mr. Arbeau felemelt keze megállította.

– Mielőtt még túlzottan „nemes lelkű” ajánlatot tulajdonítanának az ügyfelemnek vagy nekem, arra kell kérnem önöket, hogy mérsékeljék az elvárásaikat és a hálájukat. A ház tizennyolc éven át le volt zárva.

Abigail nagy levegőt vett. A tekintetét az idegenről az apjára irányította, hogy érzékelje a reakcióját. Vajon az ő szíve is összeszorult, mint az övé? Miért hagy valaki magára egy házat csaknem két évtizedre? Milyen állapotban lehet az az épület?

– Megtudhatom, miért hagyták magára ilyen sokáig a házat? – szólalt meg az apja.

– Nem az én dolgom, hogy megítéljem az ügyfelem múltbeli döntéseit. Annyit tudok csak mondani, hogy sem az ügyfelem, sem senki a családjából nem tudott vagy akart ott élni.

– És bérbe sem adták eddig?

– Nem. – Mr. Arbeau türelmetlenül sóhajtott. – A helyzet az, hogy az ügyfelem megtudta, az ön családjának lakhelyre van szüksége, és szeretné kielégíteni ezt a szükségletet. Legyenek nyugodtak, mindent megtesz, hogy lakható legyen az épület. Én magam fogom odakísérni önt meg a lányát, és megíthetik, hogy Pembroke Park a változtatásokkal megfelel-e önöknek. Ha hajlandók legalább tizenkét hónapig ott lakni, hogy érdemes legyen a házba fektetni, az ügyfelem viseli a javítások, a takarítás és az öttagú sze-

mélyzet költségeit, hogy az észszerűség határain belül kényelmes életet élhessenek ott.

Abigail csak bámult, miközben fejben igyekezett kiszámolni, hogy az ügyvéd ügyfele mekkora kiadást fedez, miközben oly szerény bért kér. Megdöbbenette az aránytalanság. A gyomra mélyébe nyugtalanság és gyanakvás fészkelte be magát. Hát nem tanította meg rá Vincent bácsi ügye, hogy ami túl jónak látszik, az nem mindig az? De természetesen nem engedhették meg maguknak, hogy ne vegyenek tudomást egy ilyen lehetőségéről.

Az apja láthatóan nem mérte fel az ajánlat meglepő voltát, vagy esetleg úgy vette, hogy ez jár neki.

– Feltételezem, a személyzet már az érkezésünk előtt előkészíti a helyet – mondta csak.

– Ez téves feltételezés – felelte azonnal Mr. Arbeau. – Az ügyfelem sziklaszilárd ebben a kérdésben: önnek és Miss Fosternek jelen kell lenni, amikor 1800 óta most először kinyitjuk az épületet.

Most Abigail apja csodálkozott el. – De... miért?

– Mert ez az ügyfelem óhaja és feltétele. – Az ügyvéd hangja nem tette lehetővé a további kérdezősködést.

Mr. Foster lehajtott fejjel fontolgatta az ügyet, összevont szemöldöke jelezte a tanácstalanságát.

A kandallón ketyegett az óra.

Mr. Arbeau ismét a listájára pillantott, majd összehajtogatta és eltette. – Az udvarháztól nem túl messze van egy fogadó. Ha azt látjuk, hogy a ház lakhatatlan a jelenlegi állapotában, ott két hétig vendégül látják önöket, de a feltétel az, hogy naponta elmennek a házhoz, és felügyelik a személyzet előkészületeit.

Eltette a zsebébe a listát, és atyáskodva, csaknem gúnyos tónusban megjegyezte: – Ha ez elfogadható így önöknek.

Abigail lopva az apjára pillantott, és látta, hogy az arca elvörösödik. Attól tartott, hogy valamilyen éles megjegyzéssel elküldi az ügyvédet, ezért gyorsan megszólalt: – Ez is rendkívül nemes lelkű, Mr. Arbeau. Nem látom okát, miért ne látogathatnánk el Pembroke Parkba, ugye, apám?

Az apja habozott, de látta a lánya könyörgő tekintetét. – Így van.

– A ház be van bútorozva, vagy a saját holminkat kell vinnünk? – kérdezősködött tovább Abigail. Eszébe jutott, hogy a leg-

jobb vételi ajánlat szerint a házukban kellene hagyniuk a bútorait.

– A ház teljesen be van rendezve – felelte Mr. Arbeau. – Sohasem jártam ott, de az ügyfelem biztosítja önöket, Pembrooke Park mindennel fel lesz szerelve, amikor beköltöznek. Természetesen ott lesz az elkerülhetetlen por. – Az ügyvéd szemében fanyar humor csillogott.

Talán eljött az alkalom, hogy javítson a családja helyzetén, és visszaszerezze az édesapja bizalmát?

Abigail azért fohászzkodott, nehogy ismét tévútra vezesse az apját. Kihúzta magát, és mosolyt erőltetett magára. – Nos, nem ijedünk meg egy kis portól, ugye, papa?

Megállapodtak a Pembrooke Parkban teendő látogatás időpontjában, majd Mr. Arbeau távozott. Megkönnyebbülés volt, amikor a fontoskodó ember elment a meghökkentő ajánlatával együtt.

Második fejezet

Abigail és az apja egy jó rugózású, az alkalomra bérelt delizsánszon kelt útra a mogorva ügyvéd társaságában, vámsorompókon, fizetőkuponokon keresztül, szabályos időközökben lovakat és lovászt váltottak, vagy elfogyasztottak gyorsan némi ételt egy fogadóban.

Végre elértek Nyugat-Berkshire-be: a hullámzó dombok és az erdőségek a wiltshire-i határhoz közeledve tanyáknak és fátlan dombvidéknek adták át a helyüket. Áthaladtak Caldwell falun, ahol volt egy szép templom, egy posztógyár, illetve itt állt a Fekete Hattyú fogadó, amely Mr. Arbeau szerint alkalmas arra, hogy megszálljanak benne, amíg nem ítélik lakhatónak a házat. Pár perccel később Eastonba értek – egy kis csoport zsúpfedeles házikó, üzletek –, amely Pembrooke Park mellett feküdt.

Abigail felélénkült. *Istenem, ne engedd, hogy az udvarház teljesen romos legyen...! Ne, hiszen én tanácsoltam apámnak, hogy jöjjünk ide, nem bírnám elviselni, ha újra csalódást okoznék neki.*

Elhagyták a falucskát, és rátértek egy fák szegélyezte hosszú,

keskeny útra. Végighajtottak rajta, és a kocsí egyszer csak hirtelen megállt.

Mr. Arbeau fekete szeme villogott. – Mi az ördög...?

Abigail megpróbált kikukucsálni az ablakon.

A lovász kinyitotta a kocsí ajtaját. – Uram, az út le van zárva. Ennél tovább nem tudunk menni.

– Mit akar azzal mondani, hogy az út le van zárva?

– Jöjjön, uram, és nézze meg!

Mr. Arbeau fogta a hódáször cilindrerét, és kilépett a járműből, a kocsí megingott alatta. Abigail elfogadta a lovász segítségét, és ő is kiszállt. Az apja követte.

Abigail azonnal megérezte a dús föld és a fenyők illatát. Előtük egy kőhíd ívelt át egy keskeny folyón. A hídon azonban kövekkel megrakott jókora hordók sorakoztak. Úgy rendezték el őket, hogy egy gyalogos vagy egy magányos lovas áthaladhasson közöttük, de kocsí semmiképpen sem.

A barikádot látva Mr. Arbeau motyogott valamit, azután megvitatta a helyzetet a lovászuokkal és a postakocsissal. Abigail tekintete azonban a túlparton álló udvarházat kereste. A nagy ház aranyló barnássárga és szürke terméskövekből épült. A meredek nyeregtetőt cserepek fedték. Az épület egy központi udvarra nézett, az egyik oldalon voltak az istállók, a másikon pedig egy kis templom. Az egészet alacsony kőfal vette körül, és a hídon túl egy kapun lehetett bejutni.

– Ez volna az? – szólalt meg az apja. – Pembroke Park?

– Igen.

Abigail a férfit nézett, hogy lássa, mit gondol, de ezt nem tudta megítélni.

Mr. Arbeau közelebb lépett hozzájuk.

– Az ügyfelem nem említette nekem ezt a barikádot – szólalt meg. – A közelmúltban létesíthették, az ő tudta nélkül. – Mr. Arbeau megigazította a mandzsettáját. – Jöjjenek, innen gyalog megyünk tovább.

Az ügyvéd magával vitte az aranygombos sétapálcáját. Abigail és az apja tétován néztek egymásra, de követték a férfit a hordók között, a hídon át.

A túloldalon beléptek a kőfal kapuján, és átsétáltak az udva-

ron. A cipőik csikorogtak az apró szemű kavicsos talajon, ahol a használaton kívüli területen itt-ott foltokban nőtt a gaz.

Közeledve Abigail észrevette, hogy az udvarház ablakai különböző stílusokban készültek, és különböző korokban. Voltak boltíves meg négyzetes ablakok, és a homlokzatot két nagyon csinos, kiugró zárt erkély is díszítette. A bejárat íves portikusz alatt nyílt. Abigail szemében ez a bejárat kitért száznak tűnt, az ablakok pedig ijedt szemeknek. Igyekezett elhessegetni ezt a képet.

A dupla ajtót láncon függő lakat zárta le. Abigail és az apja megvárta, amíg Mr. Arbeau elővett a zsebéből egy fekete szalagon lógó kulcsot. Megfogta a lakatot, és beleillesztette a kulcsot.

Egy kutya hirtelen vadul ugatni kezdett, és felénk rohant az udvaron keresztül. Abigail megdermedt, és valami fegyver után nézett, készen állt arra, hogy elvegye Mr. Arbeau botját, ha az ügyvéd nem hajlandó azt használni. A szögletes fejű, izmos szelindek pár méterre tőlük megállt, lekuporodott, a fogát vicsorgatta, és ugatása baljós morgássá halkult.

Bumm! Egy lövés dördült el, mire Abigail megrezsent, és egy kiáltással megpördült.

Az apja védelmezőn felé nyújtotta a karját, megható mozdulat volt, de felesleges. Mr. Arbeau lassan a lövés irányába fordult.

Vagy húsz méterre a ház sarkától egy ember állt, a kezében füstölő kétcsövű kovás puskával, amelyet a magasba tartott. Ötvenes, magas, sovány férfi volt, őszülő, vörös hajjal, nyírt szakállal, magabiztosan széttárt lábbal.

Lejjebb engedte a puskát, és felénk tartott. – A következő alkalommal nem a fejként fölé fogok célozni.

Abigail apja feltartotta a kezét.

Mr. Arbeau a férfit nézte, súlyos szemhéja alatt a szeme nem árult el sem félelmet, sem különösebb meglepetést.

Egy másik, fiatalabb férfi jelent meg a színen.

– Apa! – A hangja figyelmeztetően csengett. – Apa, ne! – A fiatalember a húszas éveik közepén járhatott, neki is vörös volt a haja.

A jövevények felé pillantott. – Ereszd le a puskát, apa, és hívd vissza Brutust! Ezek jó emberek, biztos vagyok benne, hogy nem akarnak ártani. Nekem nem tűnnek tolvajnak.

Az idősebb férfi egy darabig a korábbi pózban maradt, metsző tekintete Mr. Arbeau-ról Mr. Fosterre, majd Abigailre irányult.

A fiatalember lenyomta a puská csövét. – Így ni, így már jobb.

Az idősebb nem vette le róluk a tekintetét.

– Kicsodák maguk, és mi dolguk van itt? – kérdezte meg. A hangján enyhe skót kiejtés érződött. Hosszú, vékony orra, kiugró arccsontja egy aszkétára vagy egy arisztokratára utalt, bár a ruhái kevésbé voltak kifinomultak, mint a vonásai.

Mr. Arbeau kilépett a portikusz alól, és közben a zsebébe nyúlt.

A férfi erre azonnal felemelte a puskáját.

– A névjegyem – magyarázta az ügyvéd, és kitérta a tenyerét.

– A nevem Arbeau. És megnyugtathatom, megvan a jogom, hogy itt legyek.

– Azt majd én fogom megítélni.

Mr. Arbeau átadta a névjegyét.

– Én képviselem a hagyaték kezelőjét. – A vörös férfi a hóna alá csapta a fegyverét, és a névjegykártyára bámult.

Mr. Arbeau a szemhéja alól számító érdeklődéssel tanulmányozta a magasabb férfi arcát. – Ha jól gondolom, maga Mac Chapman.

A férfi felemelte a fejét, a szeme megvillant. – És maga honnan tudja a nevemet, amikor én életemben nem találkoztam önnel?

A fiatalabb férfi bocsánatkérően rájuk nézett, ironikus mosoly ült az ajkán. – Apám, a hírneved bizonyára előtted jár. Vagy fog, ezek után.

Az idősebb Mr. Chapmanról lepergett a humor. Vörös szakállas állával Abigailre és az apjára bökött. – És kik ezek az emberek? Miért hatoltak be a birtokra?

Mr. Arbeau Fosterékre pillantott, és azon morfondírozott, hogy a szó szoros értelmében hogyan fegyverezze le az idősebb férfit. – Miss Foster és az édesapja Londonból utaztak ide, hogy megnézzék Pembroke Parkot.

Abigail apja előrelépett, feltett kezét a derekáig eresztette. – Charles Foster vagyok. Anyai nagyanyám Mary Catharine Pembroke volt, Alexander Pembroke leánya.

Abigail zavarban volt az apja viselkedése miatt. Korábban so-

hasem hallotta tőle ezeket a neveket. Az ügyvéd első látogatása óta bizonyára tanulmányozta a családfát. Nem érezte kényelmesen magát, amikor látta, hogy az apja menyire büszke egy ősi családdal fennálló távoli rokonságukra.

Mr. Chapman azonban őszinte érdeklődéssel hallgatta az apja szavait, és az emlékezetében keresgélt.

– Mary Catharine Pembroke – ismételte. – Ó, igen! Ő lehetett Robert Pembroke nagyapjának a testvére.

Mr. Foster habozott. Valószínűleg – Abigailhez hasonlóan – neki sem volt fogalma arról, ki lehet az a Robert Pembroke.

Mr. Chapman tovább kutatott az emlékezetében. – A hölgy egy Mr. Foxhoz ment feleségül, azt hiszem.

Mr. Foster meglepetten kapta fel a fejét. – Igen, a nagyapámhoz. De maga ezt honnan tudja?

A fiatalember megveregette az apja vállát. – Apám sok-sok éven át Pembroke Park intézője volt. Mindig büszke volt a munkájára és a családra, amelyet képviselt.

– Láthatóan most is ez a helyzet – húzta ki magát Mr. Arbeau. – Nos, ha végeztünk a genealógiai leckével, azt hiszem, itt az ideje, hogy bemenjünk a házba. – Ezzel az ajtó felé fordult.

Mac Chapman megmerevedett, és az arca elsötétedett. – Bemenni? De miért?

– Hogy megmutassam Mr. és Miss Fosternek a házat. Az ügyfelem felkínálta nekik tizenkét hónapra. Bérbe vehetik, ha tetszik nekik.

Abigail figyelmét nem kerülte el a döbrent pillantás, amelyet apa és fia váltott. Úgy tűnt, nem túl boldogok a gondolatra, hogy lakók költöznek az elhagyott házba.

Mr. Arbeau figyelme ismét a lakatra irányult, és igyekezett kinyitni a rozsdás öreg darabot. Mr. Chapman átadta a fiának a fegyverét, és odasietett. Hatalmas kulcscsomót vett elő a zsebéből.

– Engedje meg! – mondta. – A maga kulcsa nem a lakaté, hanem az ajtóé.

Mr. Arbeau sértődött tekintettel félrehúzódott.

– Természetesen. – Észrevette fekete selyemkesztyűs kezén a rozsdá okozta narancsbarna foltot, és egy zsebkendőbe törölte a kesztyűjét.

Mr. Chapman az egyik kulcsát a lakatba dugta, mire az engedett. Leemelte a súlyos láncról, amit az ajtó kilincsére akasztott.

– Az évek alatt apám karbantartotta a tetőt és a házat kívülről – szólalt meg a fia –, azt hiszem, ezt önök is láthatják.

Mr. Arbeau a férfin, a kutyán és a fegyveren tartotta a tekintetét.

– És ő tette fel a lakatot is, mint a hely önmaga által kinevezett őre? – vonta fel az ügyvéd fekete szemöldökét.

– És akkor? – Chapman félretette a láncot.

– Feltételezem, magának köszönhetjük a hídon létesített akadályt is.

– A múltban már megkíséreltek betörni ide.

– Fiatal legények heccből, és vandálok?

– Nem, uram, nem jól gondolja. Kincsvadászok. Tolvajok.

– Kincsvadászok? – kérdezte hangosan Abigail.

Mac Chapman a lányra nézett, és ilyen közelről Abigailt megdöbbenetette átható zöld szeme.

– Igen, kisasszony. Mindenféle híreket hallottak a házban elrejtett kincsről, ami egy titkos szobában van. – Megvillant a szeme. – Ez persze ostobaság.

– Persze – visszhangozta halkán Abigail. *Kincs? Elgondolkodott rajta. Lehetséges volna?*

Chapman a zárba dugta a kulcsot.

– Tizennyolc éve zárva van, és kétlem, hogy ezalatt a zár állapota javult volna. – Egyik kezével a kulcsot fordította el, miközben a vállát az ajtónak vetette. Az ajtó reszketve, nyikorogva feltárult.

– Nos, Mr. Chapman – szólalt meg az ügyvéd –, megtenné a szívességet, hogy körbevezet a házban?

– Kérem, hívjon csak Macnek. És köszönöm, de nem megyek be.

– Én szívesen körülnéznék bent, apa – szólalt meg a fia. – Kisfiúkorom óta nem jártam ott.

Mac sokatmondóan meredt a fiára. – Biztosan fontos feladatok vannak, amelyek nem tűrnek halasztást.

A fiatalember szeme találkozott az apja acélkemény pillantásával. – Igazad van, mennem kell.

Abigail mozgást érzékelt az udvaron. Hátranézett, egy fiatal

nő lépett be az udvarra, egy tizenegy-tizenkét éves kislány társaságában. Megtorpantak, amikor észrevették a látogatókat.

Mac Chapman is megállt.

– Will – mondta halkán –, kérlek, kísérd haza Leah-t és Kittyt!

Az idősebb Chapman hangjában volt valami, ami miatt a fiú metsző pillantást vetett rá.

– Rendben van. – Meghajolt a vendégek felé, aztán gyorsan, nagy léptekkel távozott. Átkarolta a csinos nőt, és megfogta a kislány kezét.

Talán a felesége és a lánya? Akárhogyan is, a fiatalember kedvesen elvezette az újonnan érkezetteket az istállókon túlra, majd eltűntek a szemük elől.

– Mac, biztosan nem akar velünk tartani? – kérdezte újra Mr. Arbeau, és szárazon hozzátette: – Talán így megbizonyosodhatna róla, hogy nem lopunk el semmit.

Az egykori intéző benézett a nyitott ajtón, az arckifejezése talán vágyakozásról, emlékekről vagy sajnálatról árulkodott. Abigail nem volt benne biztos.

– Nem. Én majd itt várok, aztán ha elmentek, bezárom a házat.

A magas, tágas előcsarnokban a nyirkosság állott, penészes szaga fogadta őket. Abigail összerezett, amikor belépésükkor néhány apró élőlény elrohant előlük. A nagy lépcsőház korlátját pókhálók szőtték át, és a falakon lógó képek rámaín, az ablakok függönyein megült a por, ahogyan a bejáratnál található kifakult divány varrásain is. Az előcsarnok túoldalán hallgatagon örködött egy állóóra.

Mr. Arbeau előhúzott a zsebéből egy papírt, és felolvasta a következőket: – A földszinten van az előcsarnok, a kis szalon, az étkező, a szalon, a fogadószoba és a könyvtár. Kezdhetjük?

Az előcsarnokban a lépteik nyomot hagytak a porlepte padlón. Az első helyiség a kis szalon volt, amelyből az étkezőbe jutottak. Ott egy hosszú asztalt találtak, és egy kristálycsillárt, tele pókhálóval. A asztalon még ott volt egy asztaldísz maradáka: virágoké, fűfaágaké és talán egy... ananászé? A kompozíció egy halom barna porrá vált, csak ágdarabok és terméstopok maradtak meg belőle.

Ezután a szalon következett, ahol Abigail meglepődve nézett körül.

Úgy tűnt, mintha a helyiségben tartózkodókat épp csak az imént hívták volna el. Egy kerek asztalon ott volt a teáskészlet, a csészekbe beleszáradt a tea. A szófa kartámláján nyitott könyv hevert. Egy csaknem elkészült hímzés egy felborult szék alá szorult.

Mi történhetett itt? Miért távozott innen olyan hirtelen egy család, és miért voltak ezek a szobák csaknem két évtizeden át lezárva?

Mr. Foster felállította a széket, Abigail felemelte a felborult kézimunkakosarat, amely alatt egy csomó egérürülékre bukkant. Elfintorodott.

Az apja tette fel a kérdést, amely benne is megfogalmazódott. – Vajon miért hagyták el a régi lakók olyan hirtelen a házat?

Mr. Arbeau hátratett kézzel a szobát szemlélte. – Nem tudhatom, uram.

Nem tudhatja, vagy nem akarja megmondani? – gondolta Abigail, de csendben maradt.

Benéztek a zsalugáteres fogadószobába, a homályos könyvtárba, ahol a mennyezetig érő könyvespolcok zsúfolásig voltak elhagyott könyvekkel. Aztán lassan felsétáltak a nagy lépcsőn, és a galériáról bementek minden egyes hálószobába. Két nagy hálóban az ágyak szépen be voltak vetve, az ágyak függőnyei félrehúzva, és megkötve, molyrágta ruhanemű pihent a szekrényekben, főkötők, kalapok a fogasokon. A többi szobában az ágyakat nem vetették be, az ágynemű rendetlenül hevert, az ágyak függőnyeit sietve húzhatták szét. Az egyik szobában egy sakktábla várta, hogy valaki megtegye a következő lépést, a játék félbeszakadt. Egy másik helyiségben egy babaházra bukkantak, az apró tárgyakat szépen elrendezték benne. Láthatóan megbecsült darab volt. Abigail szemé megakadt egy kis kék ruhácskán, amely élettelenül lógott egy falba vert kampón.

Újra megborzongott. Hol lehet most, tizennyolc évvel később az a kislány, aki egykor viselte?

– Mi lett a családdal? Azokkal, akik egykor itt éltek – kérdezte Abigail.

– Nem áll módomban erről beszélni – felelte Mr. Arbeau.

Abigail és az apja csodálkozva néztek egymásra, de nem erőltették a dolgot. Visszamentek az előcsarnokba.

– Nos? – kérdezte Mr. Arbeau, és türelmetlenül pillantott a zsebórájára.

A ház a rejtélyek és a pókhálók rétegei alatt is gyönyörű volt. Ha kitakarítják, kiváltságos lesz egy ilyen helyen élni. Abigail az apjára nézett, aki elgyötörten szemlélte az előcsarnokot.

– Nagyon sok munkára lesz szükség... – mondta.

– Igen – ismerte el Mr. Arbeau. – De nem személyesen önöknek kell elvégezni. Megkérem Mac Chapmant, hogy keressen megfelelő személyzetet, ők majd rendbe hozzák a házat, ha az elnyerte a tetszését. – És az ügyvéd szeme ismét leereszkedően megvillant.

Mr. Foster távoli őseinek az arcképeit nézegette, és nem válaszolt. Helyette Abigail szólalt meg: – Ha Mac hajlandó erre, akkor igen. Azt hiszem, ez kiváló gondolat.

– Akkor tehát kibérelük a házat legalább tizenkét hónapra? És alá is írják az erre vonatkozó szerződést?

Abigail az apjára nézett. Elfogadja-e most a tanácsát, miután előtte tévútra vezette? Nem volt benne biztos, de kedvesen sürgette: – Azt hiszem, papa, kibérelhetjük, persze ha te is beleegyezel.

Charles Foster bólintott, látszólag egy Tudor korabeli öltözéket viselő úriember festett képmása felé. – Azt hiszem, ki kell vennünk ezt a házat.

Indulás előtt beszéltek Mac Chapmannel, aki megígérte, hogy szerez egy megbízható szakács-házvezetőnőt, egy inast, egy konyhalányt és két szobalányt, úgy, ahogyan kérték.

– Adjanak nekem pár napot, hogy beszélhessek az emberekkel, és érdeklődhessenek a jellemük felől – mondta, és szorongva nézett fel beszéd közben a felső emelet homályos ablakaira. – Itt nem dolgozhat akárki.

Amikor már indulóban voltak, Mac figyelmeztette Abigailt. – Most, hogy kivették ezt a házat, mindenféle pletykát hallanak majd. Ne is törődjön velük!

– Pletykát? – kérdezte a lány. – A feltételezett kincsekről, gondolom.

– Igen. És más, annál is rosszabb dolgokról – villant meg Mac Chapman zöld szeme.